

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **M. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2012, č. j. MPSV-UM/370/12/9S-VYK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2013, č. j. 22 A 23/2012 – 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 13. 6. 2013, č. j. 22 A 23/2012 – 52, kterým bylo rozhodnuto ve výroku I., že soud zproští uje JUDr. Petra Poledníka povinnosti zastupovat stěžovatele v řízení o soudním přezkoumání rozhodnutí správního orgánu. Ve výroku II. bylo rozhodnuto, že se JUDr. Petrovi Poledníkovi nepřiznává odměna za zastupování a ve výroku III. bylo rozhodnuto, že návrh stěžovatele na ustanovení nového advokáta pro řízení se zamítá.

Usnesení Krajského soudu v Brně

Z odůvodnění usnesení krajského soudu napadeného kasační stížností vyplývá, že stěžovateli byl nejprve ustanoven zástupcem pro řízení před krajským soudem advokát JUDr. Lukáš Kučera, který byl na vlastní žádost zproštěn zastupování stěžovatele z důvodu svého pracovního vytížení. Krajský soud poté ustanovil usnesením ze dne 23. 5. 2013, č. j. 22 A 23/2012 – 49, zástupcem stěžovatele JUDr. Petra Poledníka, advokáta.

Podáním ze dne 27. 5. 2013 stěžovatel soudu navrhl, aby mu ustanovil zástupcem advokáta Mgr. Lukáše Míšu. Návrh odůvodnil tak, že na základě telefonického hovoru tento advokát souhlasil s možným ustanovením zástupcem stěžovatele, byl ochoten žalobci poskytnout právní služby a přislíbil, že se věci bude odborně právně věnovat.

Podáním ze dne 31. 5. 2013 požádal JUDr. Petr Poledník o zproštění zastupování žalobce s tím, že byl požádán stěžovatelem, aby se obrátil na soud a požádal o zproštění výkonu funkce zástupce žalobce, neboť mu nedůvěřuje. Stěžovatel telefonicky kontaktoval JUDr. Poledníka a poté, co mu tento sdělil, že věci pověří některého ze svých zaměstnanců, neboť ve své advokátní kanceláři bude dne 17. 6. 2013, stěžovatel mu vyjádřil nedůvěru s tím, že je třeba se jeho věci věnovat.

Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 3 Ads 149/2010 – 126, a na rozsudek ze dne 7. 10. 2010, č. j. 3 Azs 28/2010 – 43. Krajský soud dále uvedl, že v projednávané věci byl stěžovateli ustanoven zástupcem JUDr. Petr Poledník, stěžovatel mu však bez relevantních důvodů projevil nedůvěru. Podle krajského soudu není důvod návrhu stěžovatele na ustanovení jiného zástupce vyhovět poté, kdy stěžovatel svévolně odmítl služby ustanoveného advokáta JUDr. Petra Poledníka. Krajský soud také uvedl, že nebyly naplněny rozumné a věcně oprávněné důvody pro ustanovení konkrétního advokáta stěžovateli.

Kasační stížnost

Proti tomuto usnesení krajského soudu brojil stěžovatel nezdůvodněnou kasační stížností ze dne 7. 7. 2013. Stěžovatel byl vyzván usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 3 As 85/2013 – 16, aby doplnil důvody kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) a návrh výroku rozsudku. Stěžovatel reagoval podáním ze dne 24. 9. 2013 a zároveň požádal o zaslání spisu k nahlédnutí k Okresnímu soudu v Třebíči a o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti s tím, že po nahlédnutí do spisu kasační stížnost dále doplní. Stěžovateli byla prodloužena lhůta k doplnění kasační stížnosti usnesením ze dne 2. 10. 2013, č. j. 3 As 85/2013 – 25, tato lhůta však marně uplynula 18. 11. 2013.

Za uvedeného stavu mohl Nejvyšší správní soud vycházet jen z podání stěžovatele ze dne 7. 7. 2013, kterým podle svých představ kasační stížnost doplnil. V tomto doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítal, že usnesení krajského soudu napadené kasační stížností bylo vydáno předčasně, tedy před uplynutím lhůty k podání opravného prostředku proti předcházejícímu usnesení krajského soudu. Dále stěžovatel namítal, že soudem ustanovený zástupce JUDr. Petr Poledník je známým soudkyně, která na krajském soudě řízení vede, proto stěžovatel navrhl konkrétní změnu ustanovení zástupce (Mgr. Lukáše Míšu).

Závěrem stěžovatel navrhuje, aby bylo kasační stížností napadené usnesení Nejvyšším správním soudem zrušeno a byl mu ustanoven zástupcem Mgr. Lukáš Míša.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podřaditelné pod kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a sice jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud podle

pokračování

vlastní judikatury vychází z toho, že v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti, že stěžovatel není zastoupen advokátem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 – 41).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že kasační stížností napadené usnesení krajského soudu bylo vydáno v době, kdy ještě neuběhla lhůta pro podání kasační stížnosti proti předcházejícímu usnesení krajského soudu ve věci. Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v projednávané věci bylo dne 23. 5. 2011 pod č. j. 22 A 23/2012 – 49, vydáno usnesení, kterým soud zprostil advokáta JUDr. Lukáše Kučeru povinnosti zastupovat stěžovatele a zároveň ustanovil stěžovateli zástupcem advokáta JUDr. Petra Poledníka. Toto usnesení nabylo právní moci dne 6. 6. 2013. Poté bylo dne 13. 6. 2013 vydáno ve věci usnesení napadené kasační stížností, kterým byl JUDr. Petr Poledník zproštěn povinnosti zastupovat stěžovatele, dále bylo rozhodnuto o odměně JUDr. Petra Poledníka a zároveň byl zamítnut návrh stěžovatele na ustanovení nového zástupce pro řízení.

O zproštění JUDr. Petra Poledníka povinnosti zastupovat stěžovatele bylo rozhodnuto v době, kdy již předchozí rozhodnutí o jeho ustanovení zástupcem stěžovatele nabylo právní moci. Je třeba podotknout, že podle ust. § 55 odst. 5 s. ř. s. platí pro usnesení přiměřeně ustanovení o rozsudku a podle § 54 odst. 5 s. ř. s. je v právní moci rozsudek, který byl doručen účastníkům. Také nabytí právní moci usnesení proto závisí na datu doručení usnesení posledního z účastníků, nikoliv na tom, zda již účastníkům uplynula lhůta k případnému podání kasační stížnosti. Krajský soud tedy postupoval správně a námitce stěžovatele v tomto případě nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit.

K druhé námitce stěžovatele, že stěžovatel požádal o zproštění JUDr. Petra Poledníka povinnosti stěžovatele zastupovat proto, že se domnívá, že tento advokát je známým soudkyně krajského soudu, která ve věci rozhoduje, Nejvyšší správní soud konstatuje, že taková námitka není pro rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatele relevantní. JUDr. Petr Poledník byl totiž usnesením napadeným kasační stížností zproštěn povinnosti zastupovat stěžovatele a dále stěžovatele nezastupuje. Stěžovateli tak bylo v tomto ohledu napadeným usnesením de facto vyhověno.

Stěžovatel naopak neuvedl žádné věcné důvody, ze kterých by dovozoval nesprávnost rozhodnutí krajského soudu, že stěžovateli nebude ustanoven zástupcem Mgr. Lukáš Míša. Nejvyšší správní soud nad rámec nutného odůvodnění odkazuje na vlastní judikaturu a uvádí, že lze ustanovit účastníkovi jím zvoleného zástupce v případech, kdy je takový návrh účastníka opřen o rozumné a věcně oprávněné důvody (srov. např. rozsudek ze dne 21. 12. 2009, č. j. 7 Azs 24/2008 – 141). V řízení před krajským soudem ani v posuzované kasační stížnosti takové důvody identifikovat nelze.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) ve specifikovaném rozsahu nebyl dán a dále již zůstala kasační stížnost nedoplněná. Celkově tak Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů žalovanému nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2014.

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu